

Česká republika

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Martiny Kasíkové a soudců Mgr. Petry Kubáčové a JUDr. Václava Nekoļy ve věci žalobce **Českého Aeroholdingu, a.s.**, se sídlem v Praze 6, Jana Kašpara 1069/1, IČO 24821993, zastoupeného JUDr. Bc. Nikolou Hönigovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Rubešova 8, proti žalovaným **1. MAHAUT s.r.o.**, se sídlem v Praze 4, Pravá 594/11, IČO 27874249, a **2. A** [redacted] [redacted], narozenému [redacted], bytem [redacted] zastoupenému Mgr. Tomášem Šmucem, advokátem se sídlem v Plzni, V Malé Doubravce 1242/27, o vyklizení pozemků a vzájemném návrhu 2. žalovaného na zaplacení 441.840,80 Kč, o odvolání žalobce a 2. žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Praha-západ ze dne 19.3.2013, č.j. 9 C 135/2006-640, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 10.6.2013, č.j. 9 C 135/2006-657, a opravného usnesení ze dne 11.7.2013, č.j. 9 C 135/2006-704,

t a k t o :

- I. Odvolání žalobce proti výroku II. rozsudku soudu prvního stupně se odmítá.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se mění v části výroku II. týkající se lhůty k plnění tak, že lhůta pro vyklizení činí 6 měsíců od právní moci rozsudku; jinak se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu v části nároku žalobce na vyklizení pozemků parc.č. [redacted] v katastrálním území [redacted] proti prvému žalovanému (výrok I.), výrokem II. uložil druhému žalovanému povinnost vyklidit pozemky parc.č. [redacted] a [redacted] v katastrálním území [redacted] do dvou měsíců od právní moci rozsudku, výrokem III. zamítl vzájemný návrh druhého žalovaného na zaplacení 441.840,80 Kč a výrokem IV. vyslovil, že o všech dalších nárocích žalobce, o všech dalších nárocích druhého žalovaného a o nákladech řízení rozhodne soud v rozhodnutí, kterým bude řízení skončeno. V odůvodnění svého rozsudku soud prvního stupně uvedl, že právní předchůdce žalobce (Letiště Praha, s.p.) se domáhal proti žalovaným EKOSTAVBY CO, s.r.o., S T A Z co., s.r.o. a Aleši Štolcbartovi vyklizení pozemků PK [redacted] v katastrálním území [redacted] a zaplacení 304.688,60 Kč za neoprávněné užívání předmětných pozemků, v části týkající se tohoto bezdůvodného obohacení žalobce v průběhu řízení žalobu měnil. Soud prvního stupně rozsudkem rozhodl jen o žalobě na vyklizení. V průběhu řízení bylo rozhodnuto o tom, že žalovanými jsou MAHAUT s.r.o. a [redacted] Š[redacted], po podání žaloby došlo v rámci digitalizace ke změně označení pozemků tak, že pozemky PK [redacted] jsou nyní označeny jako parc.č. [redacted], žaloba byla rozšířena o pozemky parc.č. [redacted] (vše v k.ú. [redacted], dále jen předmětné pozemky). Žalobce tvrdí, že žalovaní předmětné pozemky neoprávněně užívají tak, že na něm mají uloženu hlinu a další materiál (dále jen deponie). Deponie, kterou žalobce označuje jako nepovolenou skládku, žalovaní neoprávněně zřídili v letech 1998-2003 bez souhlasu původních vlastníků pozemků. Za původce označil žalobce druhého žalovaného, který byl také jednatelem společnosti EKOSTAVBY CO., s.r.o. Materiál byl za odpad označen dotčenými orgány, skládka vznikla i na jiných pozemcích než ve vlastnictví žalovaných, neboť před navážkou nenechali svůj pozemek vytyčit a nezajistili jej oplocením nebo uzamčením, nevedli průkazné záznamy o ukládání a nezajistili třídění materiálu. Upřesnil, že druhý žalovaný prodal kupní smlouvou z 1.3.2007 společnosti EKOSTAVBY CO., s.r.o. část pozemku PK [redacted], a to pozemek parc.č. [redacted] v katastrálním území [redacted], společnost EKOSTAVBY CO., s.r.o. pozemek parc.č. [redacted] prodala s účinky k 15.7.2007 prvému žalovanému, MAHAUT s.r.o. Zbývající části původního pozemku parc.č. PK [redacted] byly prodány prvému žalovanému MAHAUT s.r.o. kupní smlouvou z 1.3.2007. Z kupních smluv je zřejmé, že druhý žalovaný byl k 28.3.2001 vlastníkem odpadu o objemu 100.000 m³ a navážení odpadu pokračovalo. Společnost EKOSTAVBY CO., s.r.o. návoz odpadu pouze zprostředkovala, společnost S T A Z co, s.r.o. byla vlastníkem odpadu do 28.3.2001, kdy jej prodala druhému žalovanému A[redacted] Š[redacted]. Dalším navážením odpadu došlo dle žalobce ke zpracování jeho věci smísením a druhý žalovaný byl tak vlastníkem odpadu jako celku. Žalobce popřel, že by část odpadu v rozsahu 109.134 m³ sám navezl do prostoru bývalého PK [redacted] žalobce. Druhý žalovaný uváděl, že ukládání materiálu realizuje pouze na svém pozemku parc.č. [redacted] (manipulační plocha) v k.ú. [redacted]. K vzájemnému návrhu druhého žalovaného žalobce uvedl, že žádný materiál na deponii nenavážel, byl zadavatelem díla realizovaného stavební činností na mezinárodním letišti Praha-Ruzyně, nakládání s materiálem ze stavební činnosti však bylo smluvně upraveno a s žalobcem nebylo nikdy jednáno ve správním řízení jako s osobou, která by měla na pozemky něco navážet.

Druhý žalovaný na svou obranu uváděl, že pozemek parc.č. PK [redacted] v k.ú. [redacted] o rozloze 32.172 m² nabyl kupní smlouvou z 28.3.2001 od společnosti S T A Z co., s.r.o., na základě smlouvy z téhož dne se stal vlastníkem stavebního materiálu umístěného na tomto pozemku, a to v části tohoto pozemku označené parc.č. [redacted], jinač stavební materiál nikdy

nenavážel, převážná část materiálu byla navezena v době, kdy pozemek vlastnila společnost S T A Z co., s.r.o., a to s vědomím a souhlasem stavebního úřadu města [REDACTED]. Povinnost k zastavení terénních prací vyslovil stavební úřad dne 18.9.2000 a téhož dne oznámil Stavbám silnic a železnic, že byly dodrženy všechny dohody a úmluvy, za zhoršené životní prostředí, hluk a prach požadovalo město [REDACTED] kompenzaci vybudováním komunikace v ulici Jiráskova, kterou S T A Z co., s.r.o. na své náklady vybudoval. Dohodou z 30.4.2003 bylo městem umožněno A [REDACTED] Š [REDACTED] navážet materiál na skládku zeminy na pozemku parc.č. [REDACTED] po uvedené příjezdové komunikaci, navážení bylo dle dohody ukončeno k 1.7.2003. Druhý žalovaný tvrdil, že do 13.6.2007 byl vlastníkem stavebního materiálu o objemu 123.979 m³, nikdy však nebyl vlastníkem žádného materiálu na jiných pozemcích. V době vyjádření žalovaného bylo na pozemku parc.č. [REDACTED] uskladněno 123.979 m³ materiálu, na PK [REDACTED] 19.134 m³ zeminy, kterou dle žalovaných nenavezl žádný z nich, ale žalobce v době od roku 1998 do 2006. Tímto jednáním žalobce měla být druhému žalovanému způsobena škoda ve výši 441.840,80 Kč, kterou jako náhradu ušlého zisku za nájemné vzájemným návrhem uplatnil, domáhal se dále vyklizení 19.134 m³ materiálu z pozemku parc.č. PK [REDACTED]. Žalovaní odkázali na geodetická měření, ze kterých vyplývá, jak materiál postupně přibýval. Uvedli také, že vlastnictví k pozemkům parc.č. [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED] nabyla ke dni 15.6.2007 společnost MAHAUT s.r.o. na základě kupní smlouvy z 13.6.2007.

Soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování k následujícím skutkovým zjištěním. Druhý žalovaný byl dle údajů obchodního rejstříku z dubna 2006 jediným společníkem a jednatelem společností EKOSTAVBY CO., s.r.o. a S T A Z co., s.r.o. v době od jejich zápisu. Smlouvou z 28.3.2011 nabyt druhý žalovaný výlučné vlastnictví pozemku PK [REDACTED] o výměře 24.755 m² v k.ú. [REDACTED]. Česká republika byla k 12.4.2006 vlastníkem pozemků parc.č. PK [REDACTED] v k.ú. [REDACTED], právo hospodaření vykonával Letiště Praha, s.p. Referát životního prostředí Okresního úřadu Praha-západ provedl dne 1.10.2002 obhlídku materiálu navezeného společností EKOSTAVBY CO., s.r.o. na parc.č. [REDACTED], zjistil, že materiál je soustředěn na dvou deponiích severně nad železniční tratí a na jedné deponii v blízkosti areálu Letiště Praha-Ruzyně. Na deponii v blízkosti letiště se v čase šetření navážela zemina (5 Tater s přívěsy), v provozu byl jeden buldozer, evidenci naváženého materiálu řídil jeden pracovník, provoz byl intenzivní, byly zjištěny i betonové bloky a železo; bylo možno pozorovat, že provozem navážení a ukládání jsou dotčeny sousední zemědělské pozemky, dochází k záboru další zemědělské půdy, souběžně s polní cestou vzniká nová cesta. 14.10.2002 bylo zahájeno správní řízení se společností EKOSTAVBY CO., s.r.o., ve kterém bylo dne 6.11.2002 rozhodnuto, že materiál je odpadem, nadřízený orgán pro porušení správního řádu rozhodnutí zrušil, uvedl však, že místním šetřením byl skutkový stav zjištěn přesně a úplně. Městský úřad [REDACTED] nařídil druhému žalovanému odstranění terénních úprav jako nepovolených z pozemků parc.č. [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED] rozhodnutím z 14.1.2003, dalším rozhodnutím tohoto úřadu mu byla uložena povinnost odstranit terénní úpravy z pozemků parc.č., [REDACTED] s tím, že se také jednalo o nepovolené úpravy. Společnost S T A Z co., s.r.o. Městskému úřadu [REDACTED] sdělila 29.4.2003, že provedla zabezpečení skladu proti dalšímu navážení přehrnutím materiálu na pozemek [REDACTED], tím zrušila příjezdovou cestu, připravila také výjezd z výše uvedeného skladu, který bude sloužit k odvozu materiálu, což dokládala technickými zprávami. Trestní věc podezření ze spáchání trestného činu ohrožení životního prostředí byla odložena, neboť nešlo o podezření ze spáchání trestného činu. Ing. F [REDACTED] K [REDACTED], tehdejší vlastník pozemků parc.č. [REDACTED] a PK [REDACTED] požádal dopisem z 21.12.2004 Městský úřad Hostivice o odstranění skládky zeminy z těchto pozemků, jeho žádost byla zamítnuta s tím, že nejde o stavbu ani terénní úpravy, ale o skládku odpadů, jejíž odstranění není oprávněn nařizovat. A [REDACTED] Š [REDACTED] jako jednatel EKOSTAVBY CO., s.r.o. sdělil 10.5.2005 stavebnímu

úřadu, že společnost EKOSTAVBY CO., s.r.o. zprostředkovala na základě dohody dodávku nekontaminovaného stavebního materiálu výhradně do skladu na pozemku parc.č. [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED], což dokládal geodetickým zaměřením z 10.6.2001, 30.12.2002 a 7.4.2003 zpracovaným Ing. Š[REDACTED], závazku na jiné pozemky odmítl; sdělil dále, že dle čtyřstranné smlouvy mezi ním, společností EKOSTAVBY CO., s.r.o., S T A Z co., s.r.o. a městem [REDACTED] od 1.7.2003 materiál nezavází. Jako fyzická osoba druhý žalovaný stavebnímu úřadu sdělil, že svůj pozemek parc.č. PK [REDACTED] (manipulační plocha) využíval ke skladování nekontaminovaného stavebního materiálu zprostředkovaného společností EKOSTAVBY CO., s.r.o. od třetích osob, nevlastnil žádné stavební mechanismy, materiál nezprostředkoval ani nenavážel. Krajský úřad Středočeského kraj, odbor životního prostředí a zemědělství rozhodl dne 8.7.2006 o tom, že materiál uložený v katastrálním území Hostivice na pozemcích parc.č. [REDACTED] a na pozemcích PK [REDACTED] [REDACTED] je odpadem, rozhodnutím z 3.3.2006 bylo tímto úřadem rozhodnuto o tom, že je odpadem také materiál uložený v katastrálním území [REDACTED] na pozemcích parc.č. [REDACTED] dle PK. Právní předchůdce žalobce vyzval 2.2.2006 společnost EKOSTAVBY CO., s.r.o. k vyklizení pozemků parc.č. [REDACTED] k vydání bezdůvodného obohacení. Letiště Praha s.p. se stalo vlastníkem pozemků parc.č. [REDACTED] na základě kupní smlouvy z 20.9.2006, součástí smlouvy je geometrický plán. Právní předchůdce Letiště Praha s.p. nabyl pozemky parc.č. [REDACTED] kupními smlouvami s právními účinky k 26.5.2005, při obnově katastrálního operátu došlo ke změně označení pozemků z PK [REDACTED] na parc.č. [REDACTED], z PK [REDACTED] na [REDACTED] a z PK [REDACTED] na [REDACTED]. Uvedené pozemky spolu sousedí, jsou řazeny pod sebou v orientaci sever jih, východním směrem od pozemku parc.č. [REDACTED] je sousedním pozemkem pozemek parc.č. [REDACTED], oddělený cestou parc.č. [REDACTED]. Deponie tvoří jeden souvislý útvar a je nejen na pozemku parc.č. [REDACTED], ale také na okolních pozemcích, včetně pozemků předmětných. Ing. K[REDACTED] Š[REDACTED] v lednu 2013 zaměřil zeminu na jednotlivých pozemcích, zjistil, že je v různé kubatuře na pozemcích parc.č. [REDACTED] [REDACTED] ve vlastnictví různých vlastníků. Ke dni 25.3.2001 se na pozemku parc.č. [REDACTED] a okolí nacházelo 291.277 m³ zeminy, k 30.12.2002 295.329 m³ zeminy a k 7.4.2003 305.039 m³ zeminy. K 26.5.2006 bylo na pozemku parc.č. [REDACTED] 123.979 m³ zeminy a na pozemku parc.č. PK [REDACTED] 109.134 m³ zeminy, na okolních pozemcích od 7.4.2003 nic nepřibýlo. Prvý žalovaný nabyl od druhého žalovaného dvěma kupními smlouvami z 13.6.2007 pozemky parc.č. [REDACTED]. Městský úřad v [REDACTED] žádal dopisem z 20.4.1999 Úřad civilního letectví o stanovisko ve věci ukládání zeminy na pozemcích parc.č. [REDACTED], které se dělo již v červenci 1998, domnělému ukladateli, společnosti S T A Z co., s.r.o. byla zakázána činnost. Na 8.6.2000 bylo svoláno jednání na Městském úřadu [REDACTED] k tomu, že společnost AGROSA CHÝNĚ umožňovala bez souhlasu ostatních vlastníků zemědělské půdy přejezd nákladních aut přes pozemky parc.č. [REDACTED], jako investor a majitel pozemku PK [REDACTED], kde je deponie inertního odpadu, byla označena společnost S T A Z co., s.r.o. s tím, že nedodrжуje zákon, odstranění závad bylo uloženo do 25.6.2000. Dne 9.9.1998 uzavřela J[REDACTED] F[REDACTED] se společností S T A Z co., s.r.o. smlouvu o dočasné deponii, kterou jako vlastník pozemku parc.č. [REDACTED] (PK [REDACTED]) souhlasí s umístěním nekontaminované zeminy na tomto pozemku v kubatuře určené společností S T A Z co., s.r.o. za úplatu, společnost se zavázala odstranit vzrostlé křoviny. Za uložení zeminy dle této smlouvy se společnost S T A Z co., s.r.o. smluvně zavázala zaplatit městu [REDACTED] za 1 m³ zeminy 5 Kč a uvést komunikaci, po které bude doprava zeminy prováděna, do původního stavu (stavu ke dni 9.9.1998). Pozemek parc.č. PK [REDACTED] o výměře 32.172 m² převedla J[REDACTED] F[REDACTED] na S T A Z co., s.r.o. kupní smlouvou z 28.3.2001. Kupní smlouvou z 28.3.2001 převedla společnost S T A Z co., s.r.o. tento pozemek na druhého žalovaného. Kupní smlouvou z 28.3.2001 převedla společnost S T A Z co., s.r.o. na druhého žalovaného veškerý stavební materiál (surovinu) uskladněnou na pozemku parc.č. PK [REDACTED], kupující se zavázal bezplatně prodávající poskytnout stavební materiál z tohoto pozemku bezúplatně v celkové kubatuře 100.000 m³ po dobu 10 let.

Nájemní smlouvou z 1.7.2001 přenechal druhý žalovaný pozemek parc.č. PK [REDACTED] včetně pozemku parc.č. [REDACTED] na 20 let do užívání dle katastru nemovitostí společnosti EKOSTAVBY CO., s.r.o. s tím, že v případě prodeje nekontaminovaného stavebního materiálu, který uskladní nájemce na pozemku [REDACTED], bude platit 10 % z prodejní ceny majiteli. Druhý žalovaný převedl na společnost EKOSTAVBY CO., s.r.o. pozemek parc.č. [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED] (manipulační plocha) kupní smlouvou z 1.3.2007. Společnost EKOSTAVBY CO., s.r.o. převedla pozemek parc.č. [REDACTED] na společnost MAHAUT s.r.o. kupní smlouvou z 13.6.2007. Téhož dne převedl kupní smlouvou druhý žalovaný na společnost MAHAUT s.r.o. pozemky parc.č. [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED]. Dne 14.9.1999 bylo Městským úřadem Hostivice rozhodnuto o tom, že terénní úpravy na pozemcích parc.č. [REDACTED] a [REDACTED] v katastrálním území [REDACTED] jsou prováděny bez územního rozhodnutí a bylo nařízeno okamžité zastavení prací. Po podaném vysvětlení vyslovili zástupci stavebního úřadu, že k porušení stavebního zákona nedošlo a k činnosti není třeba povolení dle stavebního zákona. Dne 27.10.1999 byl Okresním úřadem Praha-západ, referátem životního prostředí, přijat závěr, že nedošlo k porušení zákona o odpadech. Město [REDACTED] 18.9.2000 potvrdilo, že dohody mezi městem a společností S T A Z co., s.r.o. byly dle reálných možností dodrženy a nebyly touto společností porušeny, téhož dne město sdělilo Stavbě silnic a železnic, že tato společnost užívá pozemky a komunikace města pro odvoz zeminy ze společensky prospěšných akcí od května 1998, pokračuje v navážení do 22.9.2000. Druhý žalovaný vypověděl, že pozemek parc.č. [REDACTED] byl na pozemku parc.č. PK [REDACTED] a byl veden jako manipulační plocha, společnost S T A Z co., s.r.o. navezla přesně 100.000 m³ materiálu na parc.č. [REDACTED], jak bylo zaměřeno, společnost EKOSTAVBY CO., s.r.o. zavážku zprostředkovávala. Postupem zavážení nebyl přesný půdorys parc.č. [REDACTED] znám, nyní je na celém místě jedna deponie, původních několik deponií se spojilo navážkou v jednu, která zasahuje do dalších šesti až osmi pozemků. Svou deponii zabezpečovali, jak to šlo, třeba přehrnováním buldozerem, někdy tam někoho potkali, kdo říkal, že to mají povoleno, neboť jsou od letiště. Zavážení na jejich pozemky se všemožně bránili, fakticky to nebylo možné, komunální odpad tam začali vozit i občané. Materiál chtěl dále použít pro stavebnictví, např. pro zpevňování ploch. Materiál na parc.č. [REDACTED] byl v pořádku a nekontaminovaný dle dvou geologických průzkumů. Materiál od své společnosti S T A Z co., s.r.o. koupil pro budoucí využití při dalších stavbách. Materiál navážely jejich smluvní subjekty, měly povoleny navážet jen na parc.č. [REDACTED], on a jeho společnosti neměli potřebnou techniku; od roku 2001 se hromada jinde než nad parc.č. [REDACTED] nezvětšila. Záznamem o ukládání materiálu byla jen zaměření, která nechával dělat druhý žalovaný, materiály společnosti S T A Z co., s.r.o. byly vyplaveny při povodních. Na deponii byl kipař, který dával pozor, aby bylo zaváženo jen na parc.č. [REDACTED], nebyla tam závora, brána nebo budky, pozemek parc.č. [REDACTED] byl vytyčen kolíky, které nikdy nebyly zasypány, vršilo se jen nahoru. Po spojení vedlejších deponií v jednu byl nahoře opět pozemek parc.č. [REDACTED] vytyčen dřevěnými tyčemi. To dělal Ing. Š[REDACTED] vždy, když to bylo potřeba. Pro S T A Z co., s.r.o. dodávaly Báňské stavby a.s., které zajišťovaly i kipaře. Přehrnutím se rozumí navršení materiálu buldozerem na přístupovou cestu tak, aby se zabránilo přístupu vozidly, pak to buldozer zase rozhrábne. Byla tam jen jedna přístupová cesta, komunikace z [REDACTED]. Navážkou se postupně nivelita i přístupová komunikace zvýšila o sedm metrů. Pozemek parc.č. [REDACTED] byl manipulační plochou už před nabytím společností S T A Z co., s.r.o., veškeré kroky diskutovali s obcí [REDACTED], za dobu, kdy pozemek parc.č. [REDACTED] vlastnil, přibýlo jen 20.000 m³ materiálu přivezeného ze západní strany. On a jeho společnosti ukončili veškerou činnost k 1.7.2003, další materiál navezly jiné subjekty, on hlídal, aby nebylo nic navezeno na [REDACTED]. Ing. Š[REDACTED] neprováděl jen zaměření hromady, ale také srovnání s katastrální mapou, včetně vlastnických hranic. Letiště nevyzývali, aby ustalo s navážkou, jen apelovali na správní úřady. Svědek L[REDACTED] S[REDACTED] vypověděl, že byl zaměstnán u S T A Z co., s.r.o. jako stavbyvedoucí nebo vedoucí, zeminu z výkopových prací naváželi do [REDACTED], závozy kontroloval 3 – 4x denně, kontroloval, zda na deponii naváží jen lidi od nich, ostatní posílal pryč, říkali, že jsou od letiště, to říkal i starosta. Oni to potom objížděli a někam to sypali.

Odpoledne se dělalo přehrnutí cesty, o víkendu se nepracovalo. Manipulační plochu pořádkem geodet vytyčoval kolíky. Na násypy okolo vozil i někdo jiný. Vozily firmy, které pro S T A Z co., s.r.o. pracovaly, pro S T A Z co. pracovali asi 4 zaměstnanci. Společnost byla subdodavatelem Staveb silnic a železnic, které prováděly stavbu obchvatu. V roce 2001 se navezlo již jen pár nákladňáků. Ing. K. Š. vypověděl, že pro druhého žalovaného dělá zakázky, na deponii dělal před rokem 2000, vytyčoval hranice pozemku parc.č. . Poté někdy počítal kubaturu celé hromady, někdy dělal průmět do katastrální mapy a někdy počítal jen kubaturu části hromady v průmětu nad pozemkem parc.č. . Při vytyčování dávali dřevěné kolíky na lomové body vlastnické hranice, naposledy asi v letech 2006 až 2007.

Soud prvního stupně shrnul, že žalobce je vlastníkem pozemků, jejichž vyklizení se domáhá, na těchto pozemcích je uložen materiál tak, že s ostatním materiálem na okolních pozemcích tvoří souvislou deponii. Historický původ deponie je na pozemku parc.č. (manipulační ploše), který se nacházel na pozemku PK . Od společnosti S T A Z co., s.r.o., která si pozemek parc.č. pronajala za účelem uskladnění materiálu k dalšímu použití, koupil veškerý materiál na pozemku parc.č. PK druhý žalovaný, který jej až do dne rozhodnutí soudu nikomu neprodal. K materiálu, který tvoří deponii, se také nikdy nikdo jiný než druhý žalovaný (v omezeném rozsahu tak, jak uvádí) nehlásil, jen s druhým žalovaným také vždy jednaly státní orgány jako s vlastníkem deponie. Kubatura deponie se měnila v průběhu času, postupně deponie zasáhla i do dalších pozemků, a to i předmětných. Navážení materiálu na deponii ze strany žalobce nebo jeho právních předchůdců nebylo prokázáno.

Soud prvního stupně zjištěné skutečnosti posoudil dle § 126 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. a dospěl k závěru, že deponie je jedinou samostatnou dělitelnou hromadnou věcí, která není součástí ani příslušenstvím pozemků, na kterých se nachází, účel deponie byl vždy jen dočasný, bez ohraničení doby jejího trvání. Předpokládalo se postupné spotřebování materiálu, který deponii tvořil, a to nezávisle na pozemku. Závěr o příslušenství pozemku vylučuje podle názoru soudu prvního stupně již provedení samostatného převodu pozemku a deponie. Deponie není ani stavbou. Deponie byla vždy jedinou věcí v právním smyslu, neboť nebylo zjištěno, že by byly v okolí další deponie, jak tvrdil druhý žalovaný. Výsledná deponie vznikala navážením a postupně se sesunutím, hrnutím nebo jiným způsobem rozšířila mimo pozemek , a to i na předmětné pozemky žalobce. Soud prvního stupně dále vyložil, že nelze za vlastnictví žalovaného považovat jen tu část deponie, která se nachází na pozemku parc.č. , neboť to odporuje charakteru věci, hromadě sypkého materiálu. Pro určení vlastnictví deponie je určující, že se postupně rozrostla jen z pozemku parc.č. . Vlastníkem celé deponie je tedy ten, kdo byl vlastníkem podstaty a původního základu deponie na parc.č. . Případným prisypáním jiným subjektem se tento jiný subjekt vlastníkem nebo spoluvlastníkem deponie nestal, neboť pouze přidal věci na objemu. Soud prvního stupně dodal, že navážení třetím subjektem na deponii žalovaní ani neprokázali. Druhý žalovaný nabyl celou deponii (veškerý stavební materiál) kupní smlouvou (samostatnou) od společnosti S T A Z co., s.r.o. která deponii založila na základě smlouvy s tehdejší vlastníci pozemku, J. F. Pozdější změnou vlastnictví pozemku nedošlo ke změně vlastnictví k deponii. Toho si byli vlastníci pozemku i deponie dle názoru soudu prvního stupně zjevně vědomi, neboť kupní smlouvy byly téhož dne uzavřeny zvlášť na pozemek a zvlášť na stavební materiál (surovinu). K dalšímu převodu vlastnictví k deponii nedošlo, převáděn byl jen pozemek. Vlastnictví deponie druhým žalovaným poté také druhý žalovaný i společnost EKOSTAVBY CO., s.r.o. ve vyjádřeních určených Městskému úřadu deklarovali, došlo jen k omylu prohlašujících o rozsahu vlastnictví. Nájemní smlouvu mezi druhým žalovaným a společností EKOSTAVBY CO., s.r.o. vyložil soud prvního stupně jako souhlas druhého žalovaného jako vlastníka pozemku i deponie k užívání pozemku i ukládání materiálu na deponii v libovolném množství; případnou navážkou se deponie ve vlastnictví druhého žalovaného zvětšovala. K umístění deponie na pozemcích

žalobce nemá druhý žalovaný žádný právní titul, žalobce s umístěním deponie nesouhlasí. Pasivní legitimaci druhého žalovaného soud prvního stupně nedovodil. Zamítnutí vzájemného návrhu druhého žalovaného na zaplacení 441.840,80 Kč odůvodnil soud prvního stupně tím, že nebylo prokázáno, že by žalobce (nebo jeho právní předchůdce) na pozemek parc.č. [REDAKCE] (nebo na deponii) nějaký materiál navezl. Soud prvního stupně uvedl, že o dalších nárocích žalobce, vzájemných návrzích druhého žalovaného a o nákladech řízení rozhodne v konečném rozhodnutí ve věci.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce a druhý žalovaný včasné odvolání.

Žalobce namítal, že soud prvního stupně ve věci rozhodl, aniž vydal rozhodnutí o jeho návrhu na rozšíření žaloby o vyklizení pozemku parc.č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE], který nabyt v průběhu řízení a který je návozem zeminy také zatížen. Dále namítal, že závěr o tom, že prvý žalovaný není ve věci pasivně legitimován, přijal soud prvního stupně bez dalšího odůvodnění. Žalobce přitom opakovaně navrhoval důkaz kupní smlouvou o převodu vlastnického práva k části navezeného materiálu o kubatuře 123.979 m³ ze dne 1.3.2007 a kupní smlouvu o převodu vlastnického práva k uvedené části zeminy ze dne 13.6.2007. Tyto smlouvy byly uzavřeny spolu se smlouvami o převodu pozemku parc.č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE]. Prvý žalovaný se tak stal spoluvlastníkem navezeného materiálu. Soud prvního stupně neprovedením důkazu kupní smlouvou neúplně zjistil skutkový stav. Navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. a II. zrušil a věc soudu prvního stupně v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

Odvolání druhého žalovaného směřovalo proti výrokům II. a III. rozsudku soudu prvního stupně. Uvedl, že v průběhu celého řízení se účastníci snažili prokázat, kdo materiál na deponii navezl, soud prvního stupně pro všechny účastníky překvapivě založil své rozhodnutí na vlastnictví deponie jako věci hromadné. Dle názoru druhého žalovaného soud prvního stupně nesprávně uzavřel, že veškerý materiál nabyt druhý žalovaný a od tohoto nabytí materiálu druhým žalovaným k dalšímu převodu nedošlo. Druhý žalovaný přitom od společnosti S T A Z co., s.r.o. nabyt stavební materiál (surovinu) uskladněný na pozemku parc.č. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE]. Je nutné vycházet z toho, že společnost S T A Z co., s.r.o. navázela a uskladňovala materiál pouze na pozemku parc.č. [REDAKCE]. Na jiný pozemek nebyla oprávněna zeminu navážet a nečinila tak, nebylo to ani prokázáno. Společnost tak byla jen vlastníkem materiálu na pozemku parc.č. [REDAKCE] a na druhého žalovaného nemohla převést více práv, než měla. Druhý žalovaný se tak dle svého názoru mohl stát jen vlastníkem materiálu, který se nacházel na tomto pozemku. K vlastnictví deponie se druhý žalovaný vyjadřoval v průběhu řízení jen okrajově, přesto tvrdil, že 123.979 m³ materiálu nacházejícího se na pozemku parc.č. [REDAKCE] prodal v roce 2007 společnosti EKOSTAVBY CO., s.r.o. V důkazech provedených soudem je také kupní smlouva mezi společností EKOSTAVBY CO., s.r.o. a prvním žalovaným o převodu stejného materiálu na prvního žalovaného. Uvedené důkazy jsou se závěrem soudu prvního stupně o vlastnictví deponie ze strany druhého žalovaného v přímém rozporu. Po 28.3.2001 došlo ke změně vlastnictví minimálně části deponie a došlo k dalším právním úkonům, které se deponie týkají. Namítal dále, že soud prvního stupně druhého žalovaného nepoučil dle § 118a o potřebě označení dalších důkazů k prokázání vlastnictví deponie. S ohledem na to doplnil, že 15.8.2006 převedl 123.979 m³ materiálu na EKOSTAVBY CO., s.r.o., tato společnost následně převedla uvedený materiál na pozemku parc.č. [REDAKCE] na prvního žalovaného, kupní cena byla zaplacená do advokátní úschovy. První žalovaný je proto vlastníkem 123.979 m³ materiálu (veškerého materiálu na pozemku parc.č. [REDAKCE]) a první žalovaný také vstoupil do všech práv a povinností spjatých s pozemky parc.č. [REDAKCE] (dříve PK [REDAKCE]). Druhý žalovaný soudu prvního stupně dále vytýkal, že deponii na všech pozemcích označil za věc hromadnou dělitelnou, zároveň však uvedl, že nelze jakoby vyčlenit jen to, co se nachází nad pozemkem parc.č. [REDAKCE], neboť to odporuje charakteru věci, hromadě sypkého materiálu. Přitom při posuzování kupní

smlouvy mezi S T A Z co., s.r.o. a druhým žalovaným vyčlenění materiálu připustil, když dospěl k závěru, že žalovaný nabyl veškerý materiál umístěný na pozemku parc.č. PK ■■■, přestože deponie se již v době prodeje rozkládala i na jiných pozemcích. Z uvedeného důvodu považuje druhý žalovaný rozsudek za vnitřně rozporný a nepřezkoumatelný. Dle druhého žalovaného lze dělitelný materiál vyčlenit dle hranic pozemků. Rozšíření deponie z pozemku parc.č. ■■■ se dle druhého žalovaného neopírá o žádný provedený důkaz, jde o bez dalšího převzatou spekulaci žalobce. Druhý žalovaný navrhoval důkaz daty uveřejněnými Českým úřadem zeměměřickým a katastrálním, kde je kromě předmětné deponie zakreslena i rozsáhlá deponie zeminy jižním směrem, který byla vytvořena v letech 2003-2006. Tato deponie je již odstraněna, její existence však prokazuje pravdivost tvrzení druhého žalovaného i svědecké výpovědi, které hovoří o spojení více deponií v jednu. Druhý žalovaný považuje výrok II. rozsudku soudu prvního stupně za nevykonatelný, neboť pro vyklizení je třeba získat územní rozhodnutí, stavební povolení na příjezdovou komunikaci a čisticí rampu, souhlas s provozem nákladních vozidel, souhlasné vyjádření orgánu životního prostředí, souhlas obce s nadměrnou dopravou, hlukem a prachem, souhlas dotčených vlastníků a další. Pro vyklizení je nutná přístupová komunikace o určité nosnosti, jedinou existující cestu nelze využít pro zákaz vjezdu vozidel delších než 10 m, most, slepou ulici, zákaz vjezdu pod železniční viadukt, přemostění silnice R6 bez vyznačení nosnosti, nevyhovující místní komunikaci a absenci příjezdové cesty k deponii. Podmínky pro odvoz není druhý žalovaný schopen zařídit dříve než za 6 měsíců, splnění řady faktických podmínek nezávisí jen na něm. S ohledem na rozsah deponie by vyklizení trvalo ideálních 201 dnů, i lhůta dvou let by proto byla lhůtou přísnou. Z uvedených důvodů označil druhý žalovaný výrok II. rozsudku soudu prvního stupně za exekučně nevykonatelný a zmatečný. Nesprávný je dle názoru druhého žalovaného také zamítavý výrok týkající se jeho vzájemného návrhu. Navážení zeminy žalobce bylo prokázáno výpovědí druhého žalovaného a výsledkem svědka S ■■■. Žalobce předpokládal další využití materiálu při budování další přístávací plochy či při terénních úpravách tubusu komunikace R6, kde bude třeba cca 600.000 m³ zeminy obdobného charakteru, na zarovnění povrchu přístávací plochy dokonce kolem 2.000.000 m³. Pasivně legitimovanou je v tomto sporu dle názoru druhého žalovaného osoba, která zeminu na jednotlivé pozemky navezla. Bylo prokázáno navážení společností S T A Z co., s.r.o., a to pouze na pozemek parc.č. ■■■. Ostatní pozemky zavezly jiné subjekty s vědomím žalobce. Navrhoval, aby odvolací soud změnil výrok II. a III. rozsudku tak, že žalobu proti druhému žalovanému zamítne a vyhová jeho vzájemnému návrhu, případně aby rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc soud prvního stupně vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 občanského soudního řádu – dále jen o.s.ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno proti nepravomocnému rozhodnutí okresního soudu oprávněnými osobami (účastníky řízení) v zákonné lhůtě (§ 204 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné (§ 201, § 202 a contr. o.s.ř.), přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně v rozsahu uvedeném v ustanovení § 212, věta první, o.s.ř., přezkoumal dále i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (§ 212a odst. 1, 5 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná.

Žalobce odvoláním napadl také výrok II. rozsudku soudu prvního stupně, kterým bylo žalobě ve vztahu ke 2. žalovanému vyhověno. Z povahy odvolání jakožto řádného opravného prostředku však vyplývá, že odvolání může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím soudu prvního stupně plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. V části týkající se odvolání proti výroku II. proto odvolací soud podle § 218 písm. b) o.s.ř. odvolání žalobce odmítl. Výrok II. rozsudku soudu prvního stupně přezkoumal odvolací soud k odvolání 2. žalovaného.

Podle § 3028 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen o.z.) tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů (§ 3028 odst. 2 o.z.).

Podle § 1012 o.z. vlastník má právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit. Vlastníku se zakazuje nad míru přiměřenou poměrům závažně rušit práva jiných osob, jakož i vykonávat takové činy, jejichž hlavním účelem je jiné osoby obtěžovat nebo poškodit.

Podle § 1042 o.z. vlastník se může domáhat ochrany proti každému, kdo neprávem do jeho vlastnického práva zasahuje nebo je ruší jinak než tím, že mu věc zadržuje.

Ochranu vlastnického práva, o níž soud rozhoduje po 1.1.2014, je nutno v poměrech negatorní žaloby poměřovat úpravou obsaženou v ust. § 1042 o.z. (viz usnesení Nejvyššího soudu z 9.12.2015, sp.zn. 22 Cdo 4884/2015, dostupné na www.nsoud.cz).

Podle § 1045 odst. 1 o.z. věc, která nikomu nepatří, si každý může přivlastnit, nebrání-li tomu zákon nebo právo jiného na přivlastnění věci. Movitá věc, kterou vlastník opustil, protože ji nechce jako svou držet, nikomu nepatří.

Podle § 1050 odst. 1 o.z. nevykonává-li vlastník vlastnické právo k movité věci po dobu tří let, má se za to, že ji opustil. Byla-li movitá věc, která pro vlastníka měla zřejmě jen nepatrnou hodnotu, zanechána na místě přístupném veřejnosti, považuje se za opuštěnou bez dalšího.

Podle § 3036 obč.zák. podle dosavadních právních předpisů se až do svého zakončení posuzují všechny lhůty a doby, které začaly běžet přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i lhůty a doby pro uplatnění práv, která se řídí dosavadními právními předpisy, i když začnou běžet po dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 100 obč.zák. Právo se promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101 až 110). K promlčení soud přihlédne jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat. Promlčují se všechna práva majetková s výjimkou práva vlastnického (§ 100 odst. 2 věta první obč.zák.)

Podle § 6 odst. 1 o.z. každý má povinnost jednat v právním styku poctivě. Nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu (§ 6 odst. 2 o.z.).

Podle § 580 odst. 1 o.z. neplatné je právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje. Soud podle § 588 o.z. přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek. To platí i v případech, že právní jednání zavazuje k plnění od počátku nemožnému.

Podle § 135b odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (obč.zák.) zpracuje-li někdo v dobré víře cizí věc na věc novou, stává se vlastníkem nové věci ten, jehož podíl na ní je větší. Je však povinen uhradit druhému vlastníku cenu toho, o co se jeho majetek zmenšil. Jsou-li podíly stejné a účastníci se nedohodnou, rozhodne na návrh kteréhokoli z nich soud. Zpracuje-li někdo cizí věc, ač je mu známo, že mu nepatří, může vlastník věci žádat o její vydání a navrácení do předešlého stavu. Není-li navrácení do předešlého stavu možné nebo účelné, určí soud podle všech okolností, kdo je vlastníkem věci a jaká náhrada náleží vlastníkovu nebo zpracovateli, nedojde-li mezi nimi k dohodě.

Soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování ke správným skutkovým zjištěním. Na skutková zjištění soudu prvního stupně proto odvolací soud v plném rozsahu odkazuje.

Smlouvou o dočasné deponii a smlouvou z 9.9.1998 bylo v odvolacím řízení prokázáno, že J. [redacted] F. [redacted] jako výlučný vlastník pozemku parc.č. [redacted] v k.ú. [redacted] (uvedeno zároveň dle staré evidence PK [redacted]) se dohodla se společností STAZ co., s.r.o. na umístění nekontaminované zeminy na pozemku parc.č. [redacted] za úplaty 5 Kč za 1 m³ zeminy s tím, že společnost odstraní vzrostlé křoviny. Společnost se smlouvou ze stejného dne dohodla na stejné úplatě za uloženou zeminu obci [redacted], kubatura zeminy měla být do 100.000 m³.

Kupními smlouvami o převodu pozemků a nájemní smlouvou bylo v odvolacím řízení prokázáno, že pozemek parc.č. PK [redacted] o výměře 32.172 m² v katastrálním území [redacted] byl k 5.10.1998 převeden J. [redacted] F. [redacted] na S T A Z co., s.r.o. a k 28.3.2001 společností S T A Z co, s.r.o. na 2. žalovaného. Druhý žalovaný pronajal 1.7.2001 pozemek PK [redacted] „včetně pozemku parc.č. [redacted]“ společnosti EKOSTAVBY CO., s.r.o. jako manipulační plochu a s účinností k 1.3.2007 pozemek parc.č. [redacted] o výměře 7.519 m² v katastrálním území [redacted] na EKOSTAVBY CO., s.r.o. převedl. K 15.6.2007 převedla společnost EKOSTAVBY CO., s.r.o. uvedený pozemek [redacted] na 1. žalovaného. 2. žalovaný převedl k 15.6.2007 pozemky parc.č. [redacted] o výměře celkem 24.596 m² (původně parc.č. PK [redacted]) v katastrálním území Hostivice na 1. žalovaného.

Kupními smlouvami bylo dále v odvolacím řízení prokázáno, že společnost S T A Z co., s.r.o. převedla na 2. žalovaného 28.3.2001 samostatnou smlouvou stavební materiál (surovinu) uskladněný na pozemku parc.č. PK [redacted] v k.ú. [redacted], předmět převodu byl označen jako „veškerý stavební materiál uložený na pozemku parc.č. [redacted]“. Druhý žalovaný uzavřel dne 15.8.2006 se společností EKOSTAVBY CO., s.r.o. kupní smlouvu o převodu stavebního materiálu „uskladněného na pozemku parc.č. [redacted] v k.ú. [redacted]“ s tím, že celková kubatura materiálu činí 123.979 m³, součástí smlouvy byl výpočet objemu skladu stavebního materiálu na parc.č. [redacted] vypracovaný Ing. Š. [redacted] z 26.5.2006. Společnost EKOSTAVBY CO., s.r.o. uzavřela 13.6.2007 s 1. žalovaným kupní smlouvu o převodu 123.979 m³ stavebního materiálu na pozemku parc.č. [redacted], kopie situace pro výpočet objemu skladu stavebního materiálu měla tvořit přílohu smlouvy.

Protokolem z 27.10.1999 (datovaný 29.6.1998) bylo v odvolacím řízení prokázáno, že referát životního prostředí Okresního úřadu Praha-západ při místním šetření 29.9.1999 zjistil, že materiál (zemina) k dalšímu užití je ukládán pouze na pozemku parc.č. [redacted] v k.ú. Hostivice o výměře 7.518 m².

Technickými zprávami Ing. Š. [redacted] bylo v odvolacím řízení prokázáno, že kubatura celé deponie sestávající ze zeminy umístěné na pozemcích parc.č. [redacted] a PK [redacted] v katastrálním území [redacted] (a okolních pozemcích) činila k 25.3.2001 291.642 m³, k 10.6.2001 291.277 m³, k 30.12.2002 295.329 m³ a k 7.4.2003 305.092 m³. V technické

zprávě z ledna 2013 Ing. Š. [REDAKCE] uvedl, že v roce 2003 byla kubatura deponie 305.092 m³, z toho 230.518 m³ na pozemku l. žalovaného a 61.530 m³ na pozemku žalobce, v roce 2006 byla kubatura deponie 326.437 m³, z toho 233.113 m³ na pozemku l. žalovaného a 80.397 m³ na pozemku žalobce. Dle technické zprávy GEO-5 spol. s r.o. vyplývá, že k 18.10.2004 byla zaměřena kubatura deponie 356.638 m³, deponie zasahovala do 37.026 m² pozemků, včetně pozemků žalobce. Čestným prohlášením Ing. Š. [REDAKCE] bylo prokázáno, že v roce 2006 (květen, červen) bylo na pozemku parc.č. [REDAKCE] 123.979 m³ materiálu, na parc.č. [REDAKCE] ZE 109.134 m³ materiálu.

Ze zprávy MINQUEST, spol. s r.o., která byla jako důkaz v odvolacím řízení provedena, vyplývá, že byl proveden výpočet nákladů na odvoz a likvidaci deponie, a to dle zaměření společnosti GEO-5 spol. s r.o., z faktur, objednávky a předávacího protokolu je pak zřejmé, že výpočet byl proveden v roce 2005.

Ze souřadnicových nákresů skládky zeminy a snímků v technických zprávách je dále zřejmé, že již od 25.3.2001 deponie zasahovala i mimo pozemky parc.č. [REDAKCE] a PK [REDAKCE], tvořila jeden celek a na pozemku parc.č. [REDAKCE] byla deponie vždy nejvyšší.

Žalobce se domáhá vyklizení svých pozemků, na kterých je bez jeho souhlasu nebo jiného právního důvodu umístěna cizí věc (deponie). Zásah do vlastnického práva žalobce umístěním deponie na jeho pozemcích trvá, tímto zásahem vzniká mezi vlastníkem a rušitelem relativní právní vztah a vlastník má právo domáhat se po rušiteli, aby se tohoto rušení zdržel, v poměrech projednávané věci právo domáhat se vyklizení předmětných pozemků. Umístí-li rušitel na pozemek vlastníka cizí věc, může vlastník pozemku žalovat rušitele i vlastníka této věci, neboť vlastník věci nemá právo mít své věci na cizím pozemku a rušení trvá, dokud nebudou odstraněny (viz v této věci závazné usnesení Nejvyšší soudu ze dne 30.11.2016, sp.zn. 22 Cdo 2886/2014). V citovaném usnesení Nejvyšší soud také uvedl, že promlčení práva domáhat se zdržení dalšího rušení (například žalobou na vyklizení pozemku), nepřichází po dobu trvání rušení vůbec do úvahy.

Za správné považuje odvolací soud závěr soudu prvního stupně, že deponie je samostatnou movitou věcí, která není součástí ani příslušenstvím pozemku. Skutečnost, že žalovaní nebo jejich právní předchůdci deponii za součást pozemku nepovažovali, vyplývá také z uzavírání samostatných smluv o převodu deponie a samostatných smluv o převodu pozemků. Závěr soudu prvního stupně, že deponie je hromadnou věcí, povahu deponie (hromadu sypkého materiálu) sice vystihuje, není však zcela přesný. Hromadnou věcí je dle § 501 o.z. soubor jednotlivých věcí náležejících téže osobě, považovaný za jeden předmět a jako takový nesoucí společné označení. Jednotlivé věci tvořící hromadnou věc si i po začlenění do souboru ponechávají svou individualitu a nejsou do jednoho celku spojeny fyzicky, ale funkčně. Deponii tvoří stavební materiál, zejména zemina. Jde o zastupitelnou užitkovou věc, která, pokud je předmětem obchodu, je vymezena množstvím pomocí jednotky objemu nebo hmotnosti. Jednotlivé kusy horniny či zrnka písku nejsou individualizovány, samostatným předmětem obchodu nejsou. Deponii lze tedy charakterizovat jako věc kusovou (složitou). Deponie proto tvoří jedinou věc a její jednotlivé kusy jsou její součástí podle § 505 o.z. Jednotlivá součást (kus) věci nemá samostatnou funkci, a nemůže být proto samostatným předmětem práv. Začleněním do celku ztrácí svou individualitu a získává individualitu celku, věci složitě (srovnej Lavický, P. a kol.: Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). Komentář. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2014, 1790 s., či Sedláček, J., Rouček F. a kol. : Komentář k čsl. Obecnému zákoníku občanskému a občanské právo na Slovensku a v Podkarpatské Rusi. Díl II. Praha 1935, 56 s.).

Součástí věci není samostatným předmětem práv a sdílí faktický i právní osud věci složitě (viz rozsudek Nejvyššího soudu z 31.10.2001, sp.zn. 20 Cdo 2369/99, dostupný na www.nsoud.cz). Součástí věci se věci samostatnou stává faktickým oddělením od věci hlavní,

nikoliv pouhým projevem vůle vlastníka vyjádřeným například uzavřením kupní smlouvy týkající se jen součásti (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu z 29.7. 999 sp.zn. 25 Cdo 770/98, dostupný na www.nsoud.cz).

Deponie vznikla postupnou navázkou materiálu společností S T A Z co, s.r.o. na pozemek parc.č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE], nebylo zjištěno, že by v roce 1999 (v době šetření referátu životního prostředí) zasahovala na okolní pozemky. Poprvé byl materiál smluvně převáděn 28.3.2001, v té době se již deponie (dle stavu k 25.3.2001) nacházela nejen na pozemku parc.č. [REDAKCE] a PK [REDAKCE], ale také na okolních pozemích a kubatura deponie byla přes 290.000 m³. Pokud společnost S T A Z co, s.r.o. převedla na 2. žalovaného veškerý materiál uložený na PK [REDAKCE], došlo k převodu celé deponie jako jediné věci, která byla označena (identifikována) tím, z čeho se skládá a kde je uložena. 2. Žalovaný se na základě této smlouvy stal vlastníkem celé deponie. Další kupní smlouvy týkající se deponie (z 2. žalovaného na EKOSTAVBY CO., s.r.o. a z EKOSTAVBY CO., s.r.o. na 1. žalovaného) byly uzavřeny na převod 123.979 m³ materiálu na pozemku [REDAKCE], v době převodu (15.8.2006 a 13.6.2007) však měla deponie kubaturu přes 300.000 m³, materiál o objemu 123.979 m³ se nacházel v části deponie nad pozemkem [REDAKCE]. Z textu smluv a z odkazu na výpočet kubatur v příloze je zřejmé, že smluvní strany měly v úmyslu převést jen část deponie, a to materiál nacházející se na pozemku [REDAKCE] (navršena nad tímto pozemkem). Tato část deponie však nebyla fyzicky oddělena, předmětem převodu tak byla neoddělená součást věci jako nesamostatný předmět práv, věcněprávní účinky smluv o převodu materiálu z 2. žalovaného na EKOSTAVBY CO., s.r.o. a ze společnosti EKOSTAVBY CO., s.r.o. na 1. žalovaného nenastaly a tyto osoby se vlastníky ani části deponie nestaly.

Druhý žalovaný nabyl deponii o kubatuře 291.642 m³. Pokud bylo na deponii od nabytí vlastnictví 2. žalovaným dále naváženo (v letech 2001 až 2004 postupně až do objemu 356.638 m³), docházelo ke smísení navezených částí s původní deponií, vlastníkem takto zpracované věci zůstával vzhledem k množství, které mohlo být postupně naváženo, 2. žalovaný.

Vlastníkem deponie zůstává 2. žalovaný, jeho vlastnické právo nezaniklo dle názoru odvolacího soud ani tvrzeným opuštěním. Opuštění (derelikce) věci je jednostranný, obvykle neadresný projev vůle vzdát se vlastnického práva spojený s pozbytím detence věci. Opuštění věci je právní úkon, a proto nesmí odporovat zákonu ani jej obcházet či být v rozporu s dobrými mravy (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.3.2009, sp.zn. 28 Cdo 3563/2008, dostupný na www.nsoud.cz). Opuštění věci (deponie) činí druhý žalovaný za situace, kdy jeho věc zasahuje na cizí pozemky, vlastník těchto pozemků se domáhá jejich vyklizení u soudu již od roku 2006, a vyklizení si dle tvrzení 2. žalovaného vyžádá nejen užití techniky včetně nákladních vozidel, ale také řadu administrativních úkonů, které samotný odvoz deponie takovými vozidly umožní. Opuštění věci v době, kdy tato věc nepřípustně zasahuje do vlastnického práva jiných osob, směřuje zejména k tomu, aby se vlastník opuštěné věci vyhnul nejen své povinnosti zdržet se rušení (zásahu do okolních pozemků), ale také vynaložení nákladů a administrativní zátěže s tím spojené. Tento způsob zbavení se odpovědnosti vlastníka na úkor obce se podle názoru soudu z mezí dobrých mravů jednoznačně vymyká. Dobré mravy plní funkci krajního korektivu platnosti právních jednání v případech, kdy právní jednání nemůže obstát pro rozpor s hodnotami, které dobré mravy chrání, popř. pro zjevně nepřiměřené či nespravedlivé následky, které takové právní jednání zakládá. Odpovídajícím právním následkem porušení dobrých mravů je proto ve všech případech absolutní neplatnost právního jednání. Pro závěr o rozporu s dobrými mravy bylo již nadbytečné zabývat se tím, zda opuštění věci není rovněž v rozporu se zákonnou úpravou nakládání s odpady.

Vzhledem k výše uvedenému závěru o trvání vlastnictví deponie neshledal odvolací soud důvod pro přerušení odvolacího řízení po dobu řízení o určení vlastnictví obce [REDAKCE], které bylo žalobou druhého žalovaného u místně nepřislušného soudu zahájeno. Ze stejného důvodu odvolací soud nepřistoupil ani k přerušení odvolacího řízení po podání trestního oznámení 2. žalovaného. Skutečnost, že orgány činné v trestním řízení budou zjišťovat, kdo navážku deponie vykonal, kdo je tedy rušitelem, nemůže mít vliv na odpovědnost 2. žalovaného jako vlastníka věci zasahující na cizí pozemek.

Druhý žalovaný jako vlastník deponie, která bez právního důvodu zasahuje do vlastnictví žalobce tím, že je zčásti umístěna na jeho pozemcích, je povinen svou věc z pozemků žalobce odstranit (pozemky žalobce vyklidit), tomu odpovídající právo žalobce nemůže být promlčeno. Soud prvního stupně proto rozhodl správně, když 2. žalovanému povinnost k vyklizení pozemků žalobce uložil. Skutečnost, že soud prvního stupně dosud nepřipustil změnu žaloby a nerozhodl tak o vyklizení dalšího pozemku žalobce, na který má deponie zasahovat, není vzhledem k rozhodnutí částečným rozsudkem vadou řízení (srovnej v této věci závazné usnesení Nejvyššího soudu z 30.11.2016, sp.zn. 22 Cdo 2886/2014).

Soud prvního stupně také nepochybil, když vůči 1. žalovanému žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobce přes výzvu a poučení soudem prvního stupně neprokázal, kdo navezl materiál na deponii tak, že deponie zasáhla na pozemky, které jsou nyní v jeho vlastnictví, zejména že by takovými rušiteli byli žalovaní. Právní názor žalobce, že převodem části deponie o kubatuře 123.979 m³ došlo ke vzniku spoluvlastnictví žalovaných s ideálními podíly na věci odpovídající poměru kubatur, není správný. K uzavření smlouvy o převodu části deponie došlo za účinnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ust. § 1079 o.z. se proto v poměrech této věci neuplatní. Vůle smluvních stran směřovala jednoznačně k převodu reálné nikoli ideální části deponie, a smluvní strany rozhodně neměly v úmyslu stát se spoluvlastníky deponie.

Ani 2. žalovaný přes výzvu a poučení soudu prvního stupně neprokázal, že by žalobce navážel nebo nechal navážet materiál na jeho pozemky, soud prvního stupně správně uzavřel, že tuto skutečnost nelze z výpovědi svědka S [REDAKCE] a 2. žalovaného dovodit, a vzájemný návrh 2. žalovaného jako nedůvodný zamítl.

2. žalovanému lze přisvědčit v tom, že s ohledem na povahu věci a objemnost části, kterou zasahuje na pozemky žalobce (dle zaměření v roce 2006 80.397 m³), je lhůta 2 měsíců od právní moci rozsudku pro reálné vyklizení krátká. Sám žalobce se domáhal vyklizení svých pozemků ve lhůtě do 6 měsíců od právní moci rozsudku, tuto lhůtu považuje za přiměřenou také odvolací soud. Delší lhůtu však již s ohledem na dobu, po kterou druhý žalovaný do vlastnického práva zasahuje, a na dosavadní délku soudního řízení nelze akceptovat. K námitkám druhého žalovaného, že okolní komunikace nejsou na těžkou techniku a vhodná nákladní vozidla uzpůsobeny a k zajištění příjezdu větších nákladních vozidel bude třeba zajistit řadu správních rozhodnutí nebo stanovisek, odvolací soud dodává, že způsob, kterým má žalobce část své věci z pozemků žalobce odstranit, není v rozsudku stanoven. Deponii lze dělit na libovolně malé části a zajistit tak odvoz pomocí lehčí techniky a vozidel (při větší četnosti), druh žalovaný také může pozemky žalobce vyklidit přesunutím materiálu na jiné (bližší) pozemky, pokud možnost jejich užití k tomuto účelu zajistí. Skutečnost, že lhůta stanovená rozsudkem soudu prvního stupně neumožňuje reálné vyklizení pozemků žalobce způsobem, který druhý žalovaný považuje za optimální, však nezpůsobuje zmatečnost výroku nebo jeho materiální nevykonatelnost.

Ze všech výše uvedených důvodů změnil odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně za užití ust. § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. jen v části týkající se lhůty k plnění tak, že lhůtu k vyklizení určil na 6 měsíců od právní moci rozsudku, a ve zbylé části rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. potvrdil jako věcně správný.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1, 2 a § 151 odst. 1 o.s.ř. Žalobce ani 2. žalovaný nebyli v odvolacím řízení úspěšní (jejich odvolání nebylo vyhověno), 1. žalovanému v odvolacím řízení náklady nevznikly. Právo na náhradu nákladů odvolacího řízení nemá proto žádný z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání jen tehdy, jestliže tento rozsudek závisel na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.) Účastník může podat dovolání do dvou měsíců, jdoucích ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku, u Okresního soudu Praha-západ (§ 240 odst. 1, věta první, o.s.ř.).

Nebude – li povinnost stanovená tímto rozsudkem plněna dobrovolně, lze se domáhat jejího splnění návrhem na soudní výkon rozhodnutí anebo u soudního exekutora návrhem na exekuci.

V Praze dne 13. června 2017

JUDr. Martina Kasíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Svobodová